

ПРИЯТЕЛКИ

GIRL FRIENDS

Copyright © Alex Dahl 2023

Published by agreement with Salomonsson Agency

© Надя Баева, *превод от английски*

© Живко Петров, *дизайнер на корицата*

© Сиела Норма АД

София • 2024

ISBN: 978-954-28-4857-8

АЛЕКС ДАЛ

ПРИЯТЕЛКИ

Превод от английски
Надя Баева

 ciela

На моите приятелки

Първа част

ДРЪЖ ПРИЯТЕЛИТЕ СИ БЛИЗО, А ВРАГОВЕТЕ СИ ОЩЕ ПО-БЛИЗО.

Сун Дзъ

ПРОЛОГ

Бианка

Кан Зара, Ибиса

Шарлот идва на себе си бавно, макар Бианка да е все по-настоятелна в опитите си да я свести, пошляпва я по бузите, в началото леко, а после силно и звучно. Тя лежи по гръб на пода във фермерската къща и по бялата ѝ ленена рокля има размазани ярки петна кръв и повръщано. Отваря очи за миг и отново повръща – малко количество рядка зеленикава жлъчка и вино. Бианка помага на Шарлот да се надигне до полуседнало положение и я притиска плътно към гърдите си по начина, по който би сторила майка с наранено дете.

– Ще преминем през това. Аз ще ти помогна. Събуди се, Шарлот. Шарлот, чуваш ли ме? Хайде, седни. О, не. Хей, всичко е наред. Аз те държа. Никога няма да те оставя, Шарлот. Никога.

Бианка се озърта из помещението. Как ще се измъкнат? Трябва да има начин. Бианка е сигурна поне в едно – това ще ги сближи. Няма как да е иначе.

Шарлот стене глухо, а после кашля многократно. Гърлото ѝ трябва да е пресипнало заради виковете и повръщането. Лъскавата ѝ кестенява коса пада свободно около раменете ѝ и в тясното пространство помежду им също като нишки

коприна, а Бианка я пригладжа. Придържалата я в усукан кок дълга метална игла сега е в ръката на Шарлот и цялата е покрита с кръв. Бианка се отдръпва леко и забелязва, че очите на Шарлот вече са напълно отворени и оглеждат невъзможната и шокираща сцена.

Когато е сигурна, че Шарлот е в състояние да седи без чужда помощ, Бианка я освобождава от прегръдката, която я е държала изправена.

– Не – прошепва Шарлот, щом разпознава безжизнената фигура до вратата; мъртва без всякакво съмнение. Абсолютната и празна неподвижност е това, което я издава, както и ивиците бяло под леко повдигнатите клепачи. Стомахът на Бианка се преобръща и я обзема свиреп пристъп на гадене, а сърцето ѝ препуска.

– Да – прошепва Бианка и улавя с върха на пръста си голяма сълза, търколила се по бузата на Шарлот. – О, Шарлот, какво си направила?

1

Бианка

Представяла си е този момент отново и отново вече няколко месеца, но когато той настъпва, все така се чувства неподготвена и я изпълва тревожност, която се настанява в гърдите ѝ, подобно на студен и твърд юмрук. Къщата е почти опразнена, личните им притежания вече са изнесени. Всичко, което е нужно да стори, е да направи няколко крачки по коридора, странно свободен от вещи сега, и да излезе през отворената врата навън, където Емил и Сторм товарят куфари в чакащото такси. Сторм изглежда отслабнал и изведнъж много по-малък от шестнайсетте си години и за момент Бианка се чувства зле заради всички случаи, когато е очаквала с нетърпение да настъпи момент да не е нужно да се занимава с него всеки ден. Това време е настъпило и след няколко минути син училищен ван ще спре до бордюра, готов да откара Сторм и изобилната му екипировка в неговия първи летен лагер, организиран от новото му училище с пансион.

Но това, което Бианка намира за обезпокоително, не е сбогуването със Сторм, а плашещото естество на толкова голяма промяна – да решиш да преобърнеш целия си свят с главата надолу. Преглъща сълзите си при мисълта, че къщата им просто ще си стои тук като празна черупка, а спомениите от живота, какъвто го е познавала повече от десет години, бавно ще избледняват. Кой знае дали ще се върнат някога. Поне не я продават, нито я дават под наем, така че съществува вариант да си дойдат обратно, но на Бианка ѝ е пределно

ясно как големите промени рядко са обратими, независимо от намеренията. Устоява на желанието да се обърне назад, за да погледне къщата, която ѝ е давала подслон и сигурност – дом – когато е имала най-голяма нужда от тях. Усмивва се на Сторм, който е натоварил и последните куфари в багажника на колата, и ѝ е ясно, че той се срамува от сълзите, проблясващи в очите му. Как се сбогуваш с дете, което си отгледал, но което често чувстваш като непознат?

Бианка усеща леко замаяване, така че се качва на задната седалка на таксито и затваря вратата с меко прищракване. Свежда очи към ръцете в скута си и избягва да срещне погледа на шофьора в огледалото за обратно виждане. През отворения прозорец нахлува мек юнски ветреца и Бианка дочува откъслечни фрази от разговора между баща и син.

– Много ще ти хареса.

– Ами ако не ми хареса?

– Знам, че ще ти хареса.

– Не е като да ми оставяте голям избор. Само че не знам в Лондон да има планински терен.

– Просто бъди непредубеден, Сторм. Ще се видим след две седмици.

Ванът пристига, за да откара Сторм до училището високо в планината, на няколко часа северно от Осло, където няколко от другите деца също са в националните отбори по ски и други спортове. Олимпийската фабрика, така го наричат.

Бианка наблюдава с тъгълчето на околото си как мъжът ѝ прегръща Сторм. Тя не слиза от колата за финално сбогуване – решава да спести цялата неловкост – и се задоволява с леко помахване. Емил не казва нищо, когато сяда до нея и наблюдава как ванът със Сторм, натоварен в него, потегля и завива вляво в края на тихата им улица. Таксито им тръгва тъкмо когато заръмва и чак тогава Бианка се обръща в пос-

ледния момент, за да погледне към бялата им дървена къща с лъскавия ѝ черен покрив и малката добре поддържана градина, доминирана от ябълковото дърво, разперило дългите си възлести клони над моравата.

Емил поема ръката на Бианка и тя го оставя да я държи, като крадешком хвърля изкосо поглед към съпруга си. Хубав мъж е, но малко безличен; приятен за окото, но по нейно мнение е лесно да не бъде забелязан или пък забравен. С годините е станал по-властен и високата му дългнеста фигура, някога карала го да изглежда мършав, сега внушава атлетичност. След всички тези години брак понякога на Бианка все още ѝ се струва невероятно, че точно Емил е мъжът, с когото би се обвързала. И все пак ето ги тук. Само двамата. И денят най-сетне е настъпил – денят, в който ще се впуснат в приключението на живота си.

Бианка прекарва първите няколко седмици да шофира бавно и внимателно нагоре и надолу по красивите и спокойни улици на новия им квартал, да запомня непознатите имена; „Клифтън Роуд“, „Лористън Роуд“, „Бъркли Плейс“, „Лингфийлд Роуд“, „Едж Хил“... Запознава се с еднопосочните улици, голямата нова кола и шофирането от лявата страна на пътя.

Преди да се преместят тук, Бианка е идвала в града няколко пъти, но преди години и тогава се беше отдавала само на типичните туристически занимания в Централен Лондон – пазаруване на „Оксфорд Стрийт“, обяд в „Ковънт Гардън“, шоу на „Лестър Скуеър“. Преди няколко месеца през зимата Емил и Бианка пристигнаха за кратко посещение – точно след като беше дошла офертата за работа – и макар тя да

беше сметнала Уимбълдън за приятно населено място, малкото им време тук беше минало в мъгла от огледи на къщи, пътувания с такси насам и натам и вечери в изискани ресторанти в „Мейфеър“ с новите колеги на Емил от „Норбанк“.

Сега не ѝ отнема дълго да се влюби в Уимбълдън. На Бианка мястото ѝ се вижда идеално – възплъщение на всичко, което би могъл да иска човек. Безопасно, старомодно и създаващо усещането за село, но същевременно на прага на един от най-възбуждащите градове в света. Хората изглеждат изтънчени и сдържано заможни, доста сходни с тези в луксозното предградие на Осло, от което току-що са пристигнали, и коренно различни от някогашната Бианка. Дори у дома, в Норвегия, тя така и не се почувства докрай една от тях. Би ли било възможно тук да е различно? Усеща старата Бианка и скучният ѝ живот в Осло да се плъзват от нея като захвърлена кожа на змия и осъзнава, че цялото притеснение е било напразно; тя е способна да се справи – да започне отначало, да изгради нов живот за себе си.

Осигурената от компанията къща на „Дънстол Роуд“ е великолепна, от онези, в които човек би си фантазирал да живее: огромна, с видима дървена конструкция и цокъл от червени тухли, а прелестната ѝ градина граничи с парка „Канидзаро“. Да можеше само малката Бианка да се види сега – как живее в Лондон като някоя кралица и дори не ѝ се налага да работи за това. Или пък малко по-възрастната Бианка – възплъщението ѝ, което беше вярвало, че никога няма да притежава нещо, струващо си да се притежава, след всичко изгубено от нея.

Започва да разопакова веднага щом вещите им пристигат от Норвегия, за да накара голямата частично обзаведена къща да заприлича на дом. Скоро лицата им се усмихват от фотографии, поставени тук-там, а притежаваните от тях

произведения на изкуството украсяват стените. Поставя нещата на Сторм в най-малката от допълнителните спални и затваря плътно вратата след себе си – покрай училищните срокове и всичките му пътувания в чужбина като една от най-обещаващите суперзвезди на норвежкия национален младежки отбор няма да прекарва тук кой знае колко време.

Днес е понеделник, първи юни, и дори в девет сутринта вече е топло. След като Емил тръгва към офиса си в Сити, Бианка се задържа задълго на стълбите на терасата, пие чай и се любува на градината. Мъчи се да си представи какво ще предложи бъдещето, как ще се подреди новият им живот, но не съзира нищо. Бяха се съгласили, че през годините им в Лондон няма нужда да работи; Емил изкарва повече от достатъчно за двама им и според него Бианка „заслужава да открие кое я прави щастлива“ след повече от десет години на служба, която далеч не ѝ се беше струвала удовлетворителна. Проблемът е, че Бианка твърде бегло е наясно какво би могло да я направи щастлива, а и вече ѝ липсва ежедневната рутина със ставането сутрин и отиването в офиса, макар да беше негодувала срещу това, когато се налагаше да го прави.

След по-малко от половин час се чувства отегчена и решава да се разходи през зелената площ и да купи нещо за вечеря от деликатесните магазинчета в селото. Отминава хора с кучета, опънали поводите си; майки, преследващи малките си питомци през яркозелената росна трева, опасваща езерото; ученици от някое от околните частни училища, облечени в екипите си по физическо, чието бъбрене е заглушавано от тътена на постоянно приближаващи към летище Хийтроу самолети. Усмивва се на себе си, задето изведнъж се е озовала насред всичко това. Спира да огледа витрините на няколко от луксозните бутици на главната улица и забелязва група норвежки да пият кафе в заведение. Чувства се странно да чуе

майчиния си език на това място, сякаш нищо от родната ѝ страна не може да съществува тук, в този нов свят.

Бианка приближава, за да дочуе какво казват. За съжаление, е безинтересно, както се случва обикновено с откъслечните хорски разговори. Обсъждат мероприятие за набиране на средства в училище, как да продадат повече сладкиши, колко може да бъде трудно да се гарантира, че всичко е не само без глутен, но и подходящо за вегани, и защо майките от гимназията не вземат да се активизират малко повече? Бианка им хвърля поглед крадешком. Четири са, всичките добре поддържани, руси и пълни с ботокс. Облечени са в различни варианти на един и същи тоалет: тесни джинси, балетни пантофки и свободни бели блузи. На минувач би било простено да вземе Бианка за една от тях с непогрешимите ѝ цветове на скандинавка и най-вероятно малко не намясто в новия ѝ лондонски живот. И може би Бианка ще стане като тях; излезли на обяд жени, чиито мъже се отправят към Сити всеки ден, а съпругите харчат парите им в предградията и запълват следобедите си, като превозват децата от техните частни училища до уроците им по конна езда или тенис или до някой театрален клуб. При наличието на норвежко начално училище и по-голямо международно частно училище в Уимбълдън е пълно със скандинавци, напуснали родината си.

Купува вечеря от деликатесния магазин и се отбива в няколко дизайнерски бутика, а после си взема багета с пилешко и халуми и кафе от „При Гейл“ и се прибира у дома по същия път. Надява се скоро да има приятелки, с които да седи по кафенетата.

Следобед си взема дълга вана с чаша бяло вино и гледа самолетите в небето през куполната капандура в основната баня. Преглежда интериорни списания и те я вдъхновя-

ват да се залови с разместване на мебелировката в дневната. Тътри диваните и ги разполага един срещу друг вместо под тъгъл. Помежду им поставя ниска мраморна масичка за кафе с бронзова ваза, пълна с бели рози. Когато приключва, сяда и чака, но минутите и часовете се тътрят мудно и тя се чувства все по-самотна и гневна. Защо Емил го няма още? Минава седем и вечерята отдавна е готова, в смисъл притоплена. То се знае, че е повече от наясно как в Лондон се работи по-дълги часове, отколкото в Норвегия, където е напълно нормално да напуснеш офиса точно в четири, но не беше осъзнала колко безкрайни ще ѝ се струват и колко не намясто ще се чувства.

Отпусни се, нарежда си. Тъкмо си пристигнала.

В седем и половина Емил се появява на вратата и изглежда изтощен, но с приповдигнат дух. Докато похапват от чудното ястие с патладжани и пармезан, което е купила от италианците на тъгъла, но се преструва, че е приготвила сама, той говори за деня си и безбройните си колеги, засега все непознати за Бианка. След вечеря отнасят останалото вино в дневната и Емил сяда до Бианка, макар тя да е очаквала, че ще седне отсреща.

– Изглежда невероятно, мила – заявява Емил, докато оглежда новата подредба в помещението. – О, между другото, забравих да ти кажа, че вече сме поканени сигурно на пет мероприятия. Едното още този уикенд. В къщата на приятеля ми Андреас. Чудех се дали си чувала за жена му. Името ѝ е Шарлот Винге.

– Не, не мисля, че съм. Защо?

– Явно е прочута в Норвегия. Нарича се кето кралица. Май е някакъв телевизионен готвач. Шоуто ѝ ще направи премиерата си на английски по „Стриймстар“. Ще има купон.

– Охо, звучи интересно.

Емил взема дистанционното управление на телевизора. Отива на Ютюб и въвежда „кето кралица“. Нищо не би могло да подготви Бианка за онова, което се случва после. Ето я нея обратно от мъртвите, върнала се е към живот на телевизионния екран, само дето не е тя, разбира се, че не е. Същевременно обаче нещо в тази жена е така сходно, че Бианка се чувства незабавно и дълбоко засегната. Сърцето ѝ затуптява два пъти по-бързо в гърдите и тя полага съзнателно усилие да запази изражението си неутрално. Емил също трябва да е забелязал, но как биха могли да го признаят? Бианка поглежда крадешком към мъжа си, но по лицето му не личи смут. Гледат Шарлот Винге, която обяснява за потенциално ужасяващия ефект от консумирането на въглехидрати, докато пече стек до съвършенство, а красивото ѝ лице периодически разцъфва в хипнотизираща усмивка и на гладките ѝ загорели бузи се появяват трапчинки. Бианка не е в състояние да понесе повече от това, взема кротко дистанционното от Емил и изключва телевизора.

– Интересна ниша, в която да градиш кариера, не мислиш ли? – отбелязва Емил и Бианка го наблюдава внимателно, докато изрича всяка дума. Той наистина изглежда напълно незасегнат от Шарлот Винге. Донякъде ѝ се иска да позволи на напирашите дълбоко у нея сълзи да се излеят навън и да попита мъжа си дали и той вижда онова, което вижда тя. Невъзможното – *тя* се е върнала. Решава обаче да не казва нищо, ще е далеч по-добре, ако той не забележи какво вижда Бианка. Усеща се да кимва.

– Андреас ми каза, че била дипломиран лекар. Но вместо това решила да се залови с тази роля на кето кралица. По думите му печели чудесно. – Емил се подсмивва.

– Нямам търпение да се запозная с нея – отвръща Бианка и в този момент новият ѝ живот в Лондон, новото начало и новата Бианка придобиват изцяло ново измерение.